

Az élet vize (magyar népmese)

Élt egyszer egy szegény ember, akinek volt egy fia. Jakabnak hívták. Szorgalmas, ügyes gyerek volt ez a fiú, de olyan vékonyka, hogy a legkisebb szélfuvallat is felborította volna. Féltette is az apja, mi lesz Jakabbal, ha ő már nem lesz az élők sorában. A szegény ember nemsokára nagyon beteg lett, s bajára nem találtak semmiféle gyógyírt.

- Sose búsuljon édesapám, elmegyek és elhozom magának az élet vizét, meglátja, attól majd meggyógyul - mondta Jakab, azzal útnak indult.

Ment, mendegélt míg el nem érkezett egy erdőbe. Hirtelen keserves sírásra lett figyelmes. Egy kis galamb sírdogált, akinek szárnya két fa közé szorult. Jakab kiszabadította a galambot, sőt még a szárnyát is bekötötte.

No Jakab, mert jó voltál hozzám, adok neked egy sípot, ha belefújsz, én rögtön ott termek és segítségedre leszek!

Tudom, hogy az élet vizét keresed. Csak menj egyenesen az első keresztútig. A sziklás hegyen túl találsz majd egy házikót. Abban a házikóban lakik egy öreg boszorkány, ő őrzi az élet vizét.

Jakab hamar megtalálta a házikót, és ahogy a galamb mondta, az öreg boszorkány már várta.

Tudom, hogy mi jártban vagy - mondta a boszorkány. De ahhoz, hogy megkapd az élet vizét, két próbát ki kell állnod. De most fekjüdj le és aludj, holnap aztán kora reggel megtudod, mit kell tenned. Így is lett. Másnap aztán a boszorkány azt mondta:

- Nem messze innen van egy hegy. Tedd azt a földdel egyenlővé, vesd be szőlővel, és holnap a levéből készült borból hozzád nekem egy kancsóval. Ha nem így teszel, halál fia vagy.

Ej, búsul a legény erősen, most mi tévő legyen. Eszébe jutott a síp. Elővette és megfújta. Hát uramteremtőm, ahány madár létezett a földön, az mind ott termett. Jakab elmondta, milyen próbát kell kiállnia. De a galamb, akinek megmentette az életét, azt mondta: - Csak fekjüdj le nyugodtan, holnapra minden úgy lesz, ahogy azt a banya akarja!

És valóban úgy volt. Másnap Jakab boldogan vitte a kancsó bort a boszorkánynak.

Az persze dúlt-fült mérgében, de lemondta a másik próbát is:

- Amott a hegyen túl találsz egy erdőt. Vágd ki annak fáit, szántsd fel a földet, vess rá búzát, és holnap hozd a belőle örölt lisztből friss kenyeret.

Jakab befújta a sípba. A madarak most is megjelentek és mindent úgy tettek, ahogy a boszorkány akarta. Másnap reggel Jakab már vitte a friss kenyeret a banyának.

- No te legény, kiálltad a próbát, meríts az élet vizéből, aztán menj Isten hírével - mondta a boszorkány.

Jakab úgy is tett, és nagy vígan indult hazafelé.

Útközben egyszer csak a vállára röpült a galamb és így szólt:

- No Jakab, mos te segíts rajtam. Locsolj rám pár cseppet az élet vizéből!

S lássatok csudát, ahogy pár csepp víz érte a galambot, gyönyörűséges lánnyá változott.

- Tudd meg Jakab, hogy engem a boszorkány változtatott madárra, s csak az élet vizétől kaphattam vissza lányalakomat.

- Rögtön egymásba szerettek és boldogan indultak Jakab falujába. Otthon bezzeg kétszeresen is nagy volt az öröm. Jakab beteg apja olyan hamar meggyógyult, hogy Jakab lakodalmán csak úgy ropta a csárdást. A fiatalok még ma is élnek, ha meg nem haltak.